

Hitabet

2011-04-30

Bugün deniz otobüsünde bir süre Tayyip Erdoğan'ın konuşmasına maruz bırakıldık. Daha önce bu kadar uzun süreyle dinlememiştik.

Bahçeli kadar kötü değil tabi, ona oy vermeye niyetlensem dinleyince vazgeçerim. Erdoğan en azından oy vermeye niyetlenmiş vazgeçirmeyecek kadar iyi konuşuyor.

Ama yeterince iyi değil, bir vaaz havası hakim, konuşmada bir heyecan yok, tabii ki her konuşmasından heyecan duyacak kadar az konuşmuyordur, adamın işi bu, ama her konuşmasında heyecan duyuracak kadar iyi konuşmasını beklerim.

Pek siyasetçi dinlemedim, güzel hitabete değer veririm, fikrini beğenmesem de değer veririm. Kemal Atatürk'ün, içeriği vasat olsa da kendini ifade etmekteki başarısı ondan beri kimsede somutlaşmamıştır, Gençliğe Hitabe'nin bir eşini daha ortaya koyacak bir hatip gelmemiştir. Atatürk'le Erdoğan'ı kıyaslayan adamlara da o sebeple gülüyorum, fikren Erdoğan'a daha yakın olduğum halde böyle bir mukayese insanların yalakalıkta ne kadar ileriye gidebileceğini gösteriyor. Bugün Erdoğan'ı Atatürk'le karşılaştıran, devrinde yaşasa Atatürk'ü de Allah'la mukayese edermiş utanmadan.

Bu zamana dek çok konuşma yapmam gerekmedi, o sebeple *gerçekte* nasıldır bilmiyorum ama insanların karşısına çıksam bugünkü siyasetçilerden daha iyi konuşacağımı, daha akılda kalır sözler sarfedeceğimi de düşünürüm. Asıl işi oy toplamaksa bir insanın, akılda kalan anekdotlar, sayılara boğulmamış mukayeseler, kısa cümleler, somut hayaller ve görsellik daha uygun geliyor, hitap edilen kitleyi sıkmadan, ona *biz* duygusu aşılayacak, onları özel hissettirecek ve *iyi ki gelmişiz* dedirtecek bir konuşma. Bugünkü politikacılardan hiçbirinde böyle bir beceri yok, Erdoğan eşinen at gibi konuşuyor, bir sonraki cümlesi sanki çok önemli olacakmış gibi giriyor ama bir şey çıkmıyor. Kılıçdaroğlu'nun duruşundan, konuşmasından eziklik sızıyor, Erdoğan *höt* dese masanın altına kaçacağı hissediliyor, sesinde ve hitabetinde kendini bulunduğu konuma layık görmeyen bir güvensizlik var. Bahçeli'yi ise niye dinlerler bilmiyorum, insan ne dediğini anlamıyor ve sadece morali bozuluyor, muhtemelen parti örgütünün en önemli meşguliyeti insanlara *başkanın* ne dediğinin tefsirini yapmaktır.

Bu hitabet sefaletinin sebebini siyasetçimizin kendini devamlı kontrol etmek

zorunda kalan, etrafına farklı, çalışma arkadaşlarına farklı, halka farklı bir profil çizmek zorunda kalan zavallı bir insan olması. Erdoğan açıkça kendini heyecanlandıran bir hayatın resmini çizemiyor, bunun yerine *olması gereken* neyse, onu anlatmaya çalışıyor. Kılıçdaroğlu, dünyaya bakışını anlatamıyor çünkü anlatsa hepimizin güleceğini sanıyor (ve belki haklıdır.) Bahçeli açıkça ırkçılık yapmıyor, kendini heyecanlandıran hayalleri ve hikayeleri paylaşmıyor. Bu sebeple onların ağzından sadece sıradan konuşmalar dinliyoruz, söylemesi gerekenleri bağıra çağıra tekrar tekrar eden keyifsiz insanlar bunlar.

Son büyük hatiple kendi hayallerini dosdoğru aktaran son insanın aynı kişi olması bir tesadüf değil. Maksudı oy avcılığı olan çok yüzlü siyasetçilerden beklenecek hitabetin de bir sınırı var demek ki. Daha fazlası için Lincoln, Hitler, Churchill veya Atatürk olmak gerekiyor.